

Neix a Barcelona el 7 de gener de 1921 i em sento totalment identificada amb ella que com diu el títol del pròleg de la Maria Mercè Marçal al poemari **Una cançó per a ningú i trenta diàlegs inútils** (1983), finalista del Premi Carles Riba –Tard, però no pas a deshora-. Comptava ja amb 63 anys.

Es definia [Qui sóc, què sóc, com m'han fet?, I què n'he fet de la vida?, perquè parlo i escric? Que difícil es contestar. Per a fer-ho es necessitaria una altra vida. Només diré que he nascut vora del mar –a la Barceloneta- quan aquest barri era com un món petit o una gran casa, perquè tothom es coneixia, i que m'he adormit més d'una vegada sentint les onades i el vent que xiula. He fet el meu camí navegant com dins a una Arca de Noé, poblada d'estris de treball (en lloc de bèsties) i de paraules. Abans de les nines, he conegut el gust de la sal...].

Era alegre, activa, comunicativa, creativa, fascinada per les paraules, i més per la lectura. I es va decidir de cop (com aquella que neteja i endreça la casa) a buidar tot el que li bullia a dins. Atreta per les arts plàstiques, es llicencià en Belles Arts.

Comença a escriure i el resultat és sorprenent, amb una veu original i ja madura que després del seu primer poemari ja esmentat, el següent **Sorra de temps absent, Aquelles cordes del temps, I encara**, aquest darrer, premiat amb el Vicent Andrés Estellés. La seva poesia és introspectiva i al voltant de temes existencials, absències, o el buit són recurrents en la seva obra, temes que la poeta transmuta i total plenitud i amb una personalitat íntima, única i intransferible que la porta a experimentar, formes populars, d'avantguarda o d'altres tradicions, especialment la japonesa, aquesta última és una de les constants en la seva poesia com en la seva obra pictòrica, arribant a fer seva la filosofia del món oriental. Va escriure un assaig sobre **La poesia japonesa moderna** (1988), i edità i co-traduï una antologia de Poesia japonesa contemporània (1988). Es serveix de l'haiku (forma tradicional de la poesia japonesa) per narra l'experiència del món en el llibre **Postals no escrites** (2001).

Mor a París el 4 de març de 2012

Club de lectura de poesia

BIBLIOTECA CENTRAL XAVIER AMORÓS

Una cançó per a ningú i trenta diàlegs inútils de Felícia Fuster

Dilluns dia 14 de desembre
a 2/4 de 7 de la tarda

Tensa / damunt del teu record, escolto / la veu que no vindrà. / Demanat aquell so de la deshora, / parcel·lada, surto del meu destí / per massa direccions, / per respirar només l'espera / del tren que em deixa un regust vell / de massa tard, de sempre...]

BIBLIOTECA CENTRAL
XAVIER AMORÓS
REUS

Neix a Barcelona el 7 de gener de 1921 i em sento totalment identificada amb ella que com diu el títol del pròleg de la Maria Mercè Marçal al poemari **Una cançó per a ningú i trenta diàlegs inútils** (1983), finalista del Premi Carles Riba –Tard, però no pas a deshora-. Comptava ja amb 63 anys.

Es definia [Qui sóc, què sóc, com m'han fet?, I què n'he fet de la vida?, perquè parlo i escric? Que difícil es contestar. Per a fer-ho es necessitaria una altra vida. Només diré que he nascut vora del mar –a la Barceloneta- quan aquest barri era com un món petit o una gran casa, perquè tothom es coneixia, i que m'he adormit més d'una vegada sentint les onades i el vent que xiula. He fet el meu camí navegant com dins a una Arca de Noé, poblada d'estris de treball (en lloc de bèsties) i de paraules. Abans de les nines, he conegut el gust de la sal...].

Era alegre, activa, comunicativa, creativa, fascinada per les paraules, i més per la lectura. I es va decidir de cop (com aquella que neteja i endreça la casa) a buidar tot el que li bullia a dins. Atreta per les arts plàstiques, es llicencià en Belles Arts.

Comença a escriure i el resultat és sorprenent, amb una veu original i ja madura que després del seu primer poemari ja esmentat, el seguiran **Sorra de temps absent**, **Aquelles cordes del temps**, **I encara**, aquest darrer, premiat amb el Vicent Andrés Estellés. La seva poesia és introspectiva i al voltant de temes existencials, absències, o el buit són recurrents en la seva obra, temes que la poeta transmuta i total plenitud i amb una personalitat íntima, única i intransferible que la porta a experimentar, formes populars, d'avantguarda o d'altres tradicions, especialment la japonesa, aquesta última és una de les constants en la seva poesia com en la seva obra pictòrica, arribant a fer seva la filosofia del món oriental. Va escriure un assaig sobre **La poesia japonesa moderna** (1988), i edità i co-traduï una antologia de Poesia japonesa contemporània (1988). Es serveix de l'haiku (forma tradicional de la poesia japonesa) per narra l'experiència del món en el llibre **Postals no escrites** (2001).

Mor a París el 4 de març de 2012

Club de lectura de poesia

BIBLIOTECA CENTRAL XAVIER AMORÓS

Una cançó per a ningú i trenta diàlegs inútils de Felícia Fuster

Dilluns dia 14 de desembre
a 2/4 de 7 de la tarda

BIBLIOTECA CENTRAL
XAVIER AMORÓS
REUS